

— Селиме, не си губете времето съ насъ. Ние тука можемъ да седимъ и да дочакаме руситѣ. Тѣ идатъ, нали знаешъ това? Ще излѣземъ, когато се и вие уаѣрите, че ви е време да бѣгате и всичко ваше на насъ да оставите. Не сме толкова будали да ви се оставимъ да ни избиеете. Чувашъ ли, бре Селиме?

А Селимъ тѣй отговори:

— Слушай, бре комита! — Ти на мой достъ приличашъ, но ако си ми достъ, какво тѣрсишъ съ комити? А дали московъ гяуръ скоро ще дойде, дали ни е писано да бѣгаме и всичко на васъ раята да оставимъ — това само Аллаха знае.

И така отъ дветѣ страни двата гороломни гласа ечеха, разливаха се отъ хълмъ на хълмъ и нейде далече замираха,

— Слушай Тефикъ, — рече Селимъ: — ти стой тука съ твоитѣ хора и чакай. Комититѣ ще се опитатъ да си пробиятъ пжтъ. Дръжъ се мжжки. Имашъ достатъчно сили. Ако можешъ да ми ги уловишъ живи, ще бжде най-добре. Азъ искамъ да познаятъ твоя бабаитлъкъ и моя умъ. Чувашъ ли?

— Да, ефендимъ!

Селимъ отмина съ своитѣ ординарци.

Истинското положение на комититѣ съвсемъ не отговаряше на тѣхната самонадеяностъ и видимо спокойствие. Тѣ бѣха двадесетина души. Тѣй се бѣше случило, че отъ вчера на обѣдъ вече нѣмаха никаква храна. Наистина бѣха привикнали на гладъ, но повече отъ утре заранъ не можеха да удържатъ. Следъ като се изтошатъ съвсемъ, турцитѣ ще могатъ да ги изловятъ и съ голи ржце. Много пжти тая пещера бѣше имъ ставала сигурно прибѣжище. Сега обаче, отъ врагове забелязани, тя се готвѣше да имъ бжде лобно мѣсто. Войводата се бѣше отдалъ на размисълъ. Той викаше на помощъ цѣлата своя стратегическа опитностъ и все пакъ не можеше да намѣри другъ изходъ, освенъ още тая нощъ непременно да си пробие пжтъ. Дори ако бѣше потрѣбно да изгуби петнадесетъ души, за да спаси останалитѣ петъ,